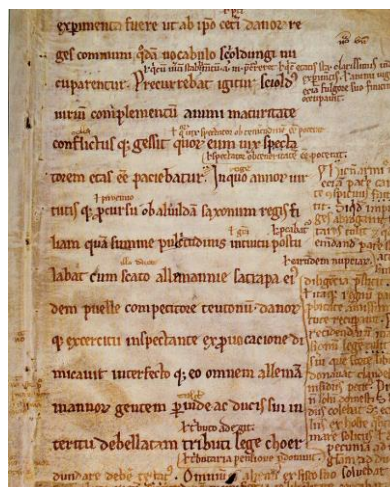

”De händer som borde vävt slungade istället spjut”

Omkring år 1200 e. Kr. sitter Saxo Grammaticus i Danmark och skriver på sjunde boken av sin krönika *Gesta danorum*, ”Danernas bedrifter”. Saxo är inte den som låter bli en bra legend, och när han blivit klar med biten om prinsessan Alfhild som blir vikingahövding misstänker han att läsaren inte kommer att tro honom. Han gör en intressant utvikning – men hur mycket kan vi lita på Saxo?

Angersfragmentet av *Gesta danorum*: en del av Saxos originalmanuskript.

”Och för att inte någon ska förvånas över att detta kön svettades i strid gör jag en kort utvikning om sådana kvinnors tillvaro och vanor. Det fanns en gång bland danerna kvinnor som klädde sig som män, ägnade nästan all tid åt att öva militära färdigheter och inte lät bekvämlighet beröva dem deras muskelstyrka. Eftersom de avskydde den behagliga sortens liv brukade de hårda kropp och själ genom strapatser och ansträngningar, avsåde sig all kvinnlig lättsinnighet och svaghet och förmanligade sina väsen för att uppnå hänsynslöshet. De visade sådan iver att nå berömmelse som krigare att man kunde tro att de helt utplånat all kvinnlighet.

”Särskilt de som antingen hade kraftfulla personligheter eller var vackra och långa drogs till den sortens liv. Som om de glömt den natur de fötts till satte de hårdhet före charm, föredrog krig framför kyssar och blod framför förvekligande läppar, de ägnade sig åt krigets snarare än kärlekens plikter, och de händer som borde vävt slungade istället spjut. De längtade inte efter brudsängen utan efter att genomborra dem som de lika gärna kunnat beveka med sina blickar. Nu återgår jag till berättelsen.”

Översatt från den latinska originaltext som Det kongelige bibliotek lagt ut på sin webbplats:
<http://www2.kb.dk/elib/lit/dan/saxo/lat/or.dsr/7/6/index.htm>